ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔ. ΝΤΟΥΡΛΙΑΚ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ !...

Ἡ κατάστασι ἦταν κρίσιμη.

Ὁ γηραιὸς στρατηγὸς Δεσπὸλ σούφρωσε τὰ ἄσπρα του φρύδια καὶ γύρισε ἀνήσυχος τὸ βλέμμα του πρὸς τὴ μικρὴ ἐφεδρεία ποὺ περίμενε ἐκεῖ κοντὰ του στὸ ὀροπέδιο, πλάι στὸ ρημαγμένο γαλλικὸ χωριό....

Ἐκτὸς μερικῶν οὐσσάρων, δυὸ λόχων σωματοφυλάκων καὶ ἑνὸς μικροῦ ἀριθμοῦ πυροβόλων, τὸ ὑπόλοιπο στράτευμά του ἐμάχοταν μὲ πεῖσμα κατὰ τοῦ χειμάρρου τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ὁρμὴ εἶχε κάπως σταματήσει τώρα.

Ὁ ἀγῶνας διεξάγοταν τρομερός, λυσσαλέος, ἀτεγνωσμένος.

Οἱ Γάλλοι εἶχαν ἐπιχειρήσει μιὰ τελευταία ἔφοδο, ἀλλ' ἀποκρούστηκαν κι' ἑτοιμάζονταν νὰ ὑποχωρήσουν.

Διατηροῦσαν ὡστόσο ἀκόμα τὶς θέσεις των, σὰν νὰ ἔλπιζαν σὲ μιὰ ἀνώτερη, θεία ἐπέμβασι.

Ὁ στρατάρχης κατανοοῦσε, ὅτι ἡ ὀπισθοχώρησί τους θὰ σήμαινε τελεία καταστροφὴ κι' ἔβλεπε ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ μιὰ χοῦφτα ἀνδρῶν γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς γενναίους ἐκείνους μαχητὰς, ποὺ ἀρκοῦσαν λίγες σφαῖρες γιὰ νὰ τοὺς σκορπίσουν, ὅπως ἡ μπόρα τὰ πουλιά.

Ὁ Δεσπὸλ ἀποφάσισε τότε νὰ πρωθῇ σὲ μιὰ ὑστάτη, ὑπεράνθρωπη προσπάθεια : Θάστελνε τὴ μικρὴ ἐφεδρεία του νὰ θυσιαστῇ καὶ στὸ μεταξὺ αὐτὸς θάβαζε ὅλα τὰ δυνατά του γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὸ στρατὸ ποὺ πολεμοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν ὑπασπιστή του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ἡ ἐφεδρεία.

Δὲν εἶχε προχωρήσει καὶ πολύ, ὅταν ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχτῇ ὁ ταγματάρχης Γάστων Σεγέζ, ἕνα ὡραῖο παλληκάρι μὲ ἀρρενωπὴ μορφὴ καὶ πρόσωπο μαυρισμένο ἀπ' τὸν καπνὸ τῆς μάχης.

Στὸ ἕνα χέρι του κρατοῦσε τὸ τρίκωχο μὲ τὰ χρυσᾶ σειρήτια καὶ στὸ ἄλλο τὸ γυμνὸ ξίφος του, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἦταν χαραγμένο ἕνα πολεμικὸ παράγγελμα.

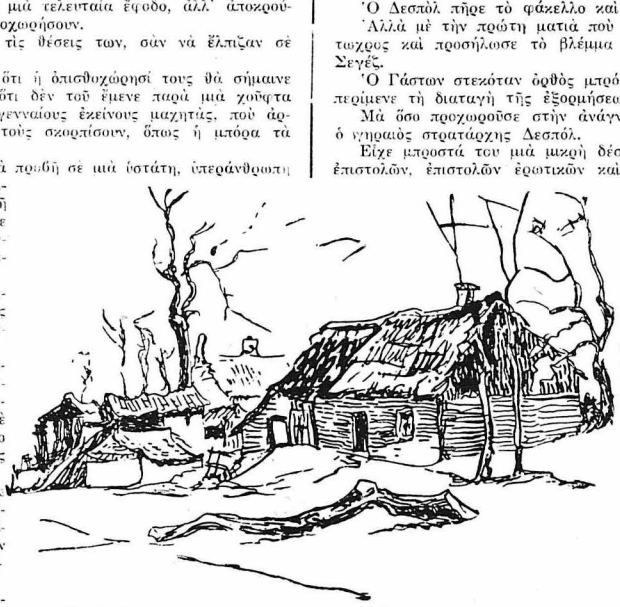

Ὁ στρατάρχης κύτταξε συγκινημένος τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι.

Ὁ Δεσπόλ, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁ πατέρας τοῦ ταγματάρχου Σεγὲζ σκοτώθηκε πολεμῶντας στὸ πλευρό του, εἶχε ἀναλάβει τὸ γυιό του ὑπὸ τὴν προστασία του καὶ τοῦ φερνόταν πάντα μὲ πατρικὴ στοργή.

Αὐτὸς τὸν εἶχε ἀναθρέψει, αὐτὸς τὸν εἶχε προορίσει γιὰ τὸ στρατιωτικὸ στάδιο κι' αἰσθανόταν τὴ μεγαλείτερη ὑπερηφάνεια, ὅταν μάθαινε τὰς προόδους τοῦ προστατευομένου του.

Τὸν ἐθεωροῦσε κάτι περισσότερο ἀπὸ οἰκεῖο του, καὶ τὴν πρώτη πληγὴ ποὺ εἶχε λάβει ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τὴν εἶχε περιποιηθεῖ μὲ τὰ κάτασπρα χέρια της ἡ νεαρωτάτη σύζυγος τοῦ γηραιοῦ στρατηγοῦ.

Μπροστὰ στὸ βλέμμα τοῦ θετοῦ του πατέρα, ποὺ ἦταν γεμᾶτο καλοσύνη καὶ τρυφερότητα, ὁ νέος τώρα ἐκοκκίνισε.

Ὁ στρατηγὸς δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ παίρνοντας ὅλο του τὸ θάρρος τοῦ εἶπε :

— Γάστων, παιδί μου, εἶσαι πρόθυμος νὰ σκοτωθῆς γιὰ τὸ βασιλέα ;

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ὀπισθοχώρησε ἕνα βῆμα καὶ γεμᾶτος ἐνθουσιασμό, σηκώνοντας τὸ ξίφος του ψηλά, φώναξε μὲ φωνὴ καθαρὴ κι' ἀτάραχη :

— Ζήτω ὁ βασιλεύς !...

Κατόπιν ἔτρεξε στοὺς στρατιῶτες του καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἑτοιμασθοῦν :

— Ἑτοιμασθῆτε, γενναῖοι μου !... Ἡ Δόξα κι' ὁ Θάνατος μᾶς περιμένουν !...

Οἱ στρατιῶτες του, γαλβανισμένοι ἀπ' τὴ μεταλλικὴ αὐτὴ φωνή, ζητωκραύγασαν μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ ξίφη τους ἄστραψαν ὅλα μαζὺ κάτω ἀπ' τὴ λάμψη τοῦ ἡλίου.

Ὁ στρατηγὸς ἄνοιξε τότε τὴν ἀγκαλιά του συγκινημένος κι' ὁ Γάστων ὥρμησε πρὸς αὐτὸν μὲ δακρύβρεχτα μάτια....

— Παιδί μου !...

— Πατέρα μου !...

Ἔξαφνα φάνηκε νἄρχεται ἕνας ταχυδρόμος.

Κατέβηκε ἀπ' τ' ἄλογό του κατασκονισμένος καὶ ἅπλωσε στὸ στρατηγὸ ἕνα φάκελλο, λέγοντας :

— Ἕνα γράμμα ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες !

Ὁ Δεσπὸλ πῆρε τὸ φάκελλο καὶ τὸν ἀποσφράγισε.

Ἀλλὰ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔριξε στὶς ἐπιστολές, ἔγινε κάτωχρος καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα του στὸν ταγματάρχη Γάστωνα Σεγέζ.

Ὁ Γάστων στεκόταν ὀρθὸς μπρός του, ἀπάνω στὸ ἄλογό του καὶ περίμενε τὴ διαταγὴ τῆς ἐξορμήσεως.

Μὰ ὅσο προχωροῦσε στὴν ἀνάγνωσι, τόσο περισσότερο ὠχριοῦσε ὁ γηραιὸς στρατάρχης Δεσπόλ.

Εἶχε μπροστά του μιὰ μικρὴ δέσμη μυροβόλων καὶ αἰσθηματικῶν ἐπιστολῶν, ἐπιστολῶν ἐρωτικῶν καὶ θεριωτάτων, ποὺ ὑμνοῦσαν μὲ παραφορὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ ἐπιστολὲς αὐτὲς ἦσαν γραμμένες μὲ χέρι γυναικεῖο καὶ ὁ στρατάρχης ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ λεπτὸ καὶ κομψὸ ἐκεῖνο γράψιμο. Ἦταν τὸ γράψιμο τῆς γυναίκας του !

Ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ φακέλλου ἦταν χαραγμένη μὲ κόκκινη μελάνη ἡ ἐπιγραφή : «Πρὸς τὸν στρατηγὸν Δεσπόλ». Κι' ἀπὸ κάτω ἡ φράσις : «Ἀπὸ ἕναν φίλο του».

Ναί, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Κάποιος ἀχρεῖος εἶχε κλέψει τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς καὶ τοῦ τὶς ἔστελνε, προδίνοντας τὸν ἔνοχο ἔρωτα τῆς συζύγου του μὲ τὸν θετὸ υἱό του.

Ὁ Δεσπὸλ σήκωσε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν προδοτικὴ ἀλληλογραφία τὸ κάτωχρο πρόσωπό του, ἔριξε ἕνα παρατεταμένο βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῶν μαχομένων καὶ ἄρχισε νὰ συλλογιέται τὴν ἀτιμία ποὺ ἐρχόταν νὰ τοῦ σπαράξῃ τὴν καρδιὰ κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐκείνη στιγμή.

Ἄκουγε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ δυνατὰ κι' αἰσθανόταν νὰ ἐξαφανίζεται ἡ ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε ὥς τότε πρὸς τὴν νεαρὴ γυναίκα του, ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὸ θετό του παιδὶ καὶ ἡ παλαιὰ δόξα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει στὰ πολεμικὰ πεδία. Ὡστόσο συνῆρθε, ἔσχισε ἥσυχα τὶς ἐπιστολὲς καὶ μὲ αὐστηρὴ φωνὴ διέταξε :

— Ταγματάρχα Σεγέζ, θὰ μείνετε ἐδῶ μαζὺ μὲ τὴν ἀκολουθία μου. Ἡ ἔφοδος θὰ γίνῃ ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο...

— Πατέρα, γιατὶ μοῦ ἀφαιρῆτε μιὰ τέτοια τιμή ; θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ ὁ Γάστων.

Ὁ γηραιὸς στρατηγὸς διηύθυνε ἀπάνω του ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ὀργή, ἀλλὰ συγκρατήθηκε καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἶνε διαταγὴ τοῦ βασιλέως, παιδί μου...

Ἤθελε νὰ προσθέση κι' ἄλλα, κι' ἄλλα ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ φωνή του πνιγόταν.

Ὕψωσε τὸ ὁλόϊσο ἀνάστημά του ἀπάνω στ' ἄλογο, τράβηξε τὸ ξίφος του κι' ἐκραύγασε :

— Ἐμπρός !

Καὶ μὲ τὴν ἀπόγνωσι στὴν ψυχή, μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη, ὥρμησε ἔξαλλος πρὸς τὸν ἀναπόφευκτο θάνατο, κάτω ἀπὸ τὶς κρινοστόλιστες πτυχὲς τῆς λευκῆς του σημαίας....

LUIS DOURLIAC